

Паола Каприоло
ЈА КАО ТИ

Креативни центар

Едиција
ТРАНЗИТ
књига 16

Паола Каприоло
Ја као ти

Наслов оригинала
Paola Capriolo **IO COME TE**

© 2011, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy
За издање на српском језику © Креативни центар, 2013

Уредник
Наталија Панић

Лектор
Ивана Игњатовић

Графичко обликовање и фотодрафија
Оливера Батајић Сретеновић

Руже и ѓламен нацртао
Душан Павлић

Припрема за штампу
Љиљана Павков

Издаје
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић

Штампа
Публикум

Тираж
2.000

ISBN 978-86-529-0004-6

Едиција ТРАНЗИТ

Ја као ти

Паола Каприоло

Са италијанској превела
Весна Мостарица

Креативни центар

Овај пројекат финансиран је уз помоћ Европске комисије.
Садржај ове публикације одражава искључиво мишљење
аутора.

Европска комисија не преузима никакву одговорност за
употребу информација садржаних у овој књизи.

У ствари, помислио је, за све је крива Сузи. Та девојка сувише је ђудљива, сувише захтевна, све у свему – превише је женско да би се с њом могло изаћи на крај. Ето, ко зна шта јој је вечерас дунуло, толико се наљутила, отишла је кад је било најлепше, оставила га као последњу будалу ту, у дискотеци, управо у време прославе Ноћи вештица, само зато што јој се учинило да је он *уој-шиџе не разуме...* Као да он нема право на то да му досади да је слуша како све време прича о љубавним проблемима своје другарице и да јој каже: „Ајде, батали сад то, Сузи... Ајде да играмо!“ Земљо, отвори се! Ту је почела уобичајена серија жалопојки – да је он не разуме, не слуша, да га не интересују њени проблеми... Стварно? Како то? Само је хтео да игра, само толико, у дискотеку се долази због тога, бар му се тако чини, а ако то Сузи не одговара, тим горе по њу, нико је не задржава.

Нико је не задржава... То је било тако лако рећи. А, ево, Лука није скидао поглед с мобилног у ишчекивању поруке која никако није стизала. *Извини, цмк*, то је желео да прочита. Али ничег није било, тишина.

Пошто је једва успео да скрене поглед с мобилног и кад је нервозним покретом померио полу-празну лименку која је остала на сточићу испред

места на ком је неколико минута раније седела Сузи, Лука је осмотрио подијум за игру настојећи да усмери пажњу на неку од толиких девојака. Ето она тамо, на пример, сва утегнута у црно, с ребрима и кичмом оцртаним дуж леђа јаком белом бојом, или она плавуша с паж фризуром испод вештичјег шешира, која се креће пратећи музику као сирена у води...

Уф, штета што ниједна од њих није љупка као Сузи. А можда и јесте, али то њему није тако изгледало. Чињеница је, помислио је обесхрабрено, да је Сузи Сузи и – тиме је све било речено. Та девојка која можда и није тако љупка већ једва осредња за неког непристрасног посматрача, која свакако није грађена као манекенка, а ни после три месеца још није научила да се љуби како треба, толико му је прирасла за срце да се то не може замислити. Не може да се одвоји од ње, не може чак ни да прихвати идеју да нека друга, било која, дође на њено место.

Како је Лука био тужан те вечери... Док су други младићи уживали у прослави, он је био тамо и буљио час у телефон, час у празну столицу поред себе, говорећи самом себи да се никада, ни по коју цену, неће помирити с таквим идиотом, а осећао је као да умире на помисао на то *никада*.

Да је мушкарцима дозвољено да плачу на јавном месту, у том тренутку би заплакао, плакао би без престанка до следећег јутра, плакао би од беса, од обесхрабрености, очаја, плакао зато што је ту био сам док су други играли загрљени са својим девојкама и зато што га је још пекао онај покрет

којим је Сузи, та идиоткиња, та покварена девојчица, ишчупала своју руку из његове, устала и истрчала из сале. И мржња, пре свега, та страшна мржња коју је тад прочитао на њеном лицу – изгледало је да су одједном сва сећања, пољупци, нежности нестали и да су се њих двоје, Сузи и Лука, једним суровим покретом неког чаробног штапића претворили у странце.

– Шта радиш, баксузе?! Је л' то твоја девојка коначно одлучила да те шутне?

О боже, само су му они недостајали! Те неподношљиве силеције из V/B, са својим обријаним главама, кожним јакнама посутим нитнама, дрским држањем, нису чак ни морали да се маскирају за Ноћ вештица, помислио је Лука. Изгледају чудно и у својој свакодневной одећи. Увек су га помало плашили, а ни у том тренутку му није баш било потребно њихово друштво, али је заиста био превише усамљен да би их одбио. Ако ништа друго, помислио је, могао би да размени две-три речи с неким.

– Каква слобода, а? – одговорио је глумећи опуштено. – Требало би да се види ко је кога шутнуо.

Њих су била четворица, управо они најгори из разреда, они који не пропуштају прилику да злостављају мање дечаке и приказују, чак и пред профама, своје неразумљиве тетоваже. Али те вечери, можда под дејством пива, изгледали су му мање зли него иначе, штавише деловали су пријатељски.

– Ајде, баксузе, дођи, седи с нама! Мука нам је од тога да те гледамо тако самог у том твом ћошку!

Још један поглед, кришом, на екран мобилног. *Извини? Цмк?* Не, није било ничег. Та Сузи стварно и не треба да се појави, а он, тако усамљен у свом ћошку, и самом себи изгледао је превише бедно. Имао је утисак да се фосфоресцентне бундеве, које су стајале ту и тамо у полусенци локала, ту налазе само да би га гледале и подсмевале му се. Зато је устао и, савлађујући неповерење, отишао да седне с групом силеџија, који су, изгледа, дошли не толико да играју с девојкама колико да их посматрају и размењују међу собом најгоре могуће коментаре, као и да попију што више лименки пива. Понудише га и Луки, још са оним тоном сажаљења који га је помало нервирао, а помало тешио. Истини за вољу, он је, ненавикнут на алкохолна пића, више желео још једну кока-колу, али пред тим типовима хтео је да се понаша као велики момак, мушкарац, а један мушкарац, био је убеђен у то, никада не би одбио пиво и узео кока-колу. Какав би, забога, утисак оставио? Зато прихвати, а потом прихвати још једно, а онда поче и он да испија пиво, не истим темпом као остали, али довољно брзо да би осетио како га обузима нека пријатна, сањива еуфорија и како је заборавио или готово заборавио ону глупу Сузи. Каква лепота! Какво олакшање! Само мало пре тога био је толико тужан... А у том тренутку му се, међутим, чинило да се ђаволско подсмеванье бундева претворило у најсрдачнији могући осмех, чинило му се да је господар света док је омамљен, ништа не схватајући, слушао разговор другара. Мало су говорили о девојкама, мало о нечем другом; о *црњама*, на пример, о *Мароканцима*

и жуџим њушкама, које је, по њиховом мишљењу, требало шутнути назад, тамо одакле су дошли, а Лука није знао да ли би могао да прихвати ту идеју или не, јер њему самом никада нису сметали *црње, Мароканци и жуџе њушке* (истине ради, и није познавао неког од њих, осим кућне помоћнице Филипинке, за коју није био сигуран да ли би се могла назвати *жуџом њушком*). Али можда су његови нови пријатељи били боље обавештени о томе и можда су имали сопствене добре разлоге због којих су им они били толико антипатични. Осим тога, имао је осећај да то што учествује у тим разговорима, макар као обичан слушалац, ствара између њега и њих неку врсту саучесништва, а то му је ласкало као унапређење на лицу места; очигледно га, помисли, сматрају себи равним упркос разлици у годинама и упркос његовом изгледу *баксуза*.

Лука је испијао треће пиво, а остали су сигурно извесно време пре тога престали да броје, кад – било је већ прошло два – један од њих четворице предложи да пођу.

– Да, стварно је много касно – рече Лука. – И мени се склапају очи. Баш је време да се иде на спавање.

– Спавање?! Која кретенска идеја! Идемо да се забавимо, да весело завршимо ово вече. Ако хоћеш, можеш да пођеш с нама.

Лука није баш схватао шта су то имали на уму, али се није усудио да поставља питања. „Да весело завршимо ово вече“... шта год то значило, чинило му се привлачним. У сваком случају, ако проба,

неће ништа изгубити, у најгорем случају моћи ће после неког времена успут да их поздрави и врати се кући.

– Идем, идем с вама! Ионако сутра нема школе, а не морам ни да се видим са Сузи. Кога је брига ако касно легнем?!

– Браво! Онда пођи и научи како се то ради.

Зашто су одједном постали тако тихи? Мало пре тога били су бучна руља која је готово пустим градским улицама ишла гласно се смејући и певајући из свег гласа песме које је чула у дискотеци; али откако су кренули кроз парк, сви су се збили један до другог и кроз ноћ су напредовали меким, готово притајеним корацама, а Лука се, неодређено узнемирен, запитао шта је био узрок те промене. Не свиђа ми се то, помисли, али настави да их прати као по инерцији; пратио их је дуж полумрачних стаза, које су једва ту и тамо биле осветљене светлошћу уличних светиљки и, не схватајући зашто, прилагодио се њиховом понашању – ћутао је и пазио да му под ногама не зашкрипи шљунак. Ноћ је била ледена, али су му, срећом, она пива била угрејала крв; међутим, због њих се није осећао сасвим стабилно на ногама и имао је утисак да му сви спољни утисци стижу као пригушени, као да се налазио иза некаквог стакленог заклона. Све му је те ноћи изгледало чудно нестварно, стабла, жбуње, чак и та четворица што су ишла испред њега.

Кад су се нагло зауставили, у први мах није схватио шта се дешава; није схватио ни када је,

пратећи правац погледа осталих, у даљини угледао неки склупчан обрис на једној од клупа. Више него на људско биће личио је на безобличан завежљај. Једва су се разабирали рука, потиљак, глава умотана у вунену капу; лице је било скривено под савијеним лактом, а тело затрпано слојевима картона и пластичних кеса. Очигледно му је било хладно да спава тако, напољу. Подно клупе налазила се нека корпа, у којој се, под светлошћу уличних светиљки, назирало нешто зелено и црвено. Цвеће, могло би се рећи.

Лука је све то посматрао кроз онај стаклени заклон, али још није схватао зашто је тај приказ привукао пажњу његових другара до те мере да су се зауставили, као да су најзад нашли оно што су тражили. Да су бар нешто рекли ... уместо тога стајали су ту у тишини, у групи, договарајући се погледима, док један од њих не климну главом, па из џепа на јакни извуче најпре некакву малу боцу, а затим кутију шибица.

Да ли је тад схватио? Не, није ни тада. Али у тој својој омамљености осетио је да му нешто у глави пулсира, као некакав знак за узбуну, као црквена звона која упозоравају на опасност; а то пулсирање постало је махнито када се дечак са шибицама, видевши га како стоји по страни, окренуо и дошапнуо му:

– Што не приђеш, баксузе? Не волиш велика узбуђења?

Потом су се њих четворица полако приближила клупи док их је Лука пратио погледом, а његов ум одбијао да прихвати оно што се дешавало.

Неколико младих силеција сматра да се вечерњи провод узбудљиво завршава тек ако нађу неког човека који спава у парку, полију га бензином и запале. Таквом догађају присуствовао је младић Лука, који није припадао њиховој банди, али се није усудио да се умеша. Осећање кривице после тога није му давало мира.

Да ли такав догађај може да се заборави?
Колико је храбрости потребно да се грешка коју направиш исправи?
Да ли је након свега могуће да постанеш бољи?

ISBN 978-86-529-0004-6

9 788652 900046